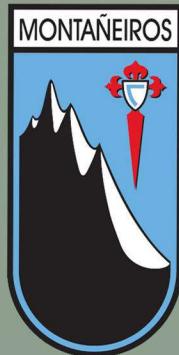

BOLETIN 131
SETEMBRO 2016

CLUB MONTAÑEIROS CELTAS

ALPES

Crónica dunha viaxe que nunca esqueceremos (páxinas 4 e 5)

Foto: Ana

VÍAXVIII DE ANTONINO

Proposta para ser declarada Patrimonio da Humanidade (páxina 2)
Crónicas das anteriores etapas (páxina 3)

E ADEMAIS...

Travesía circular a Pena Santa (Picos de Europa)
Escolas deportivas e novo horario de rocódromo

75 aniversario do club Montañeiros Celtas e 50 aniversario da Operación Benjamín
Proxección de cortos de medo
Vindeiras actividades

VÍA XVIII DE ANTONINO

ESTATUTOS DO CLUB. Capítulo 1. artigo 7.- Fins:

7.3.- Promover e divulgar o coñecemento e a protección da natureza, especialmente das belezas naturais das montañas e do seu entorno, mediante actividades sociais, culturais e medioambientais: conferencias, exposicions, concursos, proxeccions audiovisuais, recuperacion de sendeiros, plantacion de árbores, edición de mapas e guías de montaña, publicación de revistas e boletins informativos, etc.

7.5.-Fomentar e colaborar nas actividades científicas, xeográficas, meteoroloxicas, arqueolóxicas, etnográficas, artísticas e outras, relacionadas coa montaña e o seu entorno, así como da flora e fauna.

A VÍA NOVA

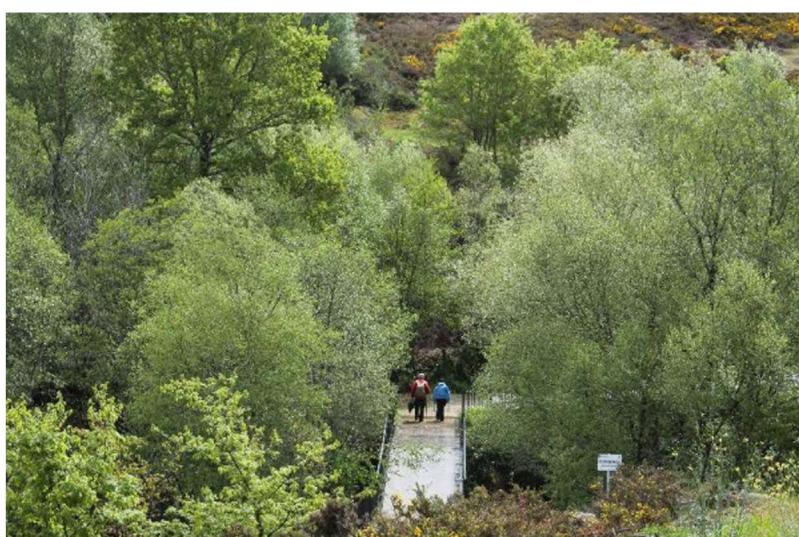
A Vía Nova ou Vía XVIII, é unha calzada romana bimilenaria xa reflexada no Itinerario romano de Antonino, un valioso documento do século III que recolle as principais vías de comunicación do Imperio Romano. A infraestrutura viaria, construída en tempos da dinastía Flavia, inaugurouse no mandato do emperador Tito, no ano 79 da nosa era, sendo legado da provincia bracarense C. Calpetanus Rantius Quirinalis Festus. Deseñouse co claro obxectivo de controlar a zona sur da Gallaecia, un territorio ateigado de pequenos castros que os romanos non daban dominado; ademais de contribuir ao entramado tributario e comercial do Imperio, dándolle saída ás mercadorías e minerais explotados polos romanos.

Conectaba as cidades de Bracara Augusta (Braga) e Asturica Augusta (Astorga), importante centro de saída e chegada de mercadorías cara ao sur pola Vía da Prata e cara ao interior da península pola Vía do Norte. O seu trazado foi esbozado polos enxeñeiros romanos de xeito maxistral, a media ladeira na zonas de montaña e sobre lomba nas zonas chairas para evitar o asolagamento da súa plataforma de rodadura; dotada de magníficas pontes de envergadura e múltiples miliarios que sinalizaban as súas 215 millas (aproximadamente 325 quilómetros). Criterios técnicos moi modernos que a describen coma unha obra adiantada ao seu tempo; respondendo perfectamente á idea da Roma imperial, nunha infraestrutura concibida para ser eterna.

Dese xeito, a Vía XVIII ou Vía Nova, alcanzou un alto grado de perfección técnica, mantendo constantemente as rasantes e planeando sobre as montañas lusitanas, galaicas e berzianas. Ao longo do seu itinerario, dispunha de múltiples mansións ou centros de descanso: Salaniana, Aquis Originis, Aquis Querquernis, Geminis, Salentibus, Praesidio, Nemetobriga, Foro, Gemestario, Bergido, Interamnio Flavio, Asturica; intercaladas na distancia axeitada para realizar nunha xornada de viaxe. Entre estas mansións, dispúñanse pequenas tabernas e mutatios, destinadas ao intercambio de cabaleirías e á reposición de forzas dos viaxeiros. Ao pé de cada milla romana, chantábanse os fitos quiliométricos, chamados miliarios, marcando a distancia ao punto de chegada e con amplas adicotorias ao emperador de turno. A cada emperador que facía unha obra de arranxo ou mantemento da vía,adicábaselle un ou máis miliarios; dese xeito, son frecuentes as agrupacións dos mesmos ao longo das diferentes millas, sendo unha das zonas do imperio romano onde máis marcos se conservan.

Dos datos sacados das diferentes fontes clásicas, o análise exhaustivo da documentación referente ao tema e a propia observación do terreo, enténdese que esta vía parte de Braga cara ao norleste, dirixíndose a Amares entre as terrazas fluviais do río Cávado. Tras abandonar a zona chaira, comeza o gradual ascenso aos montes das Terras de Bouro para logo planear sobre unha espectacular paisaxe pola que penetra, entre frondosas carballeiras e seguindo o curso do río Homem, na Serra do Gerês. Tras bordear os contrafortes do seu Macizo Central, onde anida a águia real, e aproveitando o corte da Falla do Xurés-Lobios, descende polo río Caldo cara o Val do Limia, cruzando o Lethes na Ponte Pedriña e seguindo o seu curso ata a basta chaira antelá, evitando o asolagamento do seu ager (plataforma de rodadora) pola lagoa de Antela, cunha ideal solución que a eleva sobre unha lomba. Segue pola Depresión Terciaria do río Arnoia e os Montes do Rodicio, atravesando as Terras de Maceda, Caldelas e Trives, cruzando o Bibei nunha impresionante ponte, e percorrendo a comarca Valdeorras antes de introducirse no fértil Bierzo ao través da Serra da Enciña e da Lastra; deixando atrás a rica zona mineira das Médulas, os viñedos de Cacabelos e a comarca de Bembibre previa chegada a Astorga

Fragmento extraído do informe que presentou David Pérez (arqueólogo), para o parlamento europeo a través da Asociación Arnaud, na proposta da Via XVIII de Antonino, para ser declarada patrimonio da Humanidade.

VÍA XVIII DE ANTONINO

O CONGOSTRO

Con ledicia imos cara a Lobios para continuar có Camiño Romano, xa en terras galegas.

A meteo andaba un chisco revolta; pero había moitas gana de pisar por onde andiveron eses colonizadores de bárbaros castrexos.

Comezamos camiñando ó carón do Río Caldo. Pouco a pouco ganamos altura por fermosas corredoiras cheas de vexetación , e pasamos ó carón de aldeas, algunas con canastros arrexonados no medio do lugar.

Baixamos cara o Encoro das Conchas e non podemos cruzalo pola ponte de madeira, que nin siquera mirabase baixo as augas, tal era a enchenta que tiña o encoro. Co cal tivemos que aplicar o plan : B e cruzar pola ponte da estrada.

Preto volvemos a disfrutar baixo as árbores e comezou a chuviscar, ainda que non foi moita cousa.

Rematamos a xornada en Santa Comba de Bande, onde casi estraviamos os "velocípedos"...que non aparecían por ningures.

A partires de ahí, comezou a chover, e non parou. Menos mal que xa fomos a dormir ao super albergue de Bande. Pero a boa nova foi que as organizadoras nos prepararon unhas estupendas lentellas, ricas-ricas.

E todos a durmir.

Pola maña un almorzó tamen rico-rico e ainda lembraronse do meu cumpleaños. Todo recollido e voltamos ó camino.

Saimos despois de visitar una xoia, a igrexa que nos deixaron os visigodos de Santa Comba de Bande. Este camino é moi "cultireti"...

Dende ahí pasamos por varias aldeas, e nalgunhas, incluso, nos recibiron con foguetes. Logo xantamos zapateados o sol, que tamen saliu e daba gusto.

Logo do xantar continuamos camino e atopamos 2 dos poucos miliarios romanos desta parte do percorrido. En contraste cos moitos da parte lusitana.

Volta a subir, e na zoa alta, boas vistas sobre a planicie dos arredores de Xinzo de Limia e da Lagoa de Antela. Costou subir a costiña pero o final chegamos a fermosa aldea do Congostro e foi o mellor remate.

María Villaverde

SANDIÁS

Seguindo o camiño romano da VÍA NOVA que vai de Braga ata Astorga, o pasado día 19 de xuño fixemos a quinta etapa que comezamos no Congostro.

Xuntámonos un bo grupo, que como as tropas romanas fomos avanzando paso a paso a través do tempo, da historia, da arquitectura popular e da natureza.

O Congostro é unha aldea centenaria de rúas estreitas, casas agrupadas, e a gran praza onde a concentración de canastros chama especialmente a atención. Un pode imaxinar ós labregos reunidos en torno á praza facendo os seus labores e a algarabía da xventude de antano.

Dende esta aldea camiñamos por unha corredoiras preciosa, pasamos diante dun forno rehabilitado e tivemos unha primeira vista da Baixa Limia.

O bosque autóctono acompañou os nosos pasos ata a Saínza, onde unha árbore especial chamou a nosa atención :"a carballa", impoñente o seu grosso tronco e o seu porte. Foi moi fotografado.

Tras esta parte tocou atravesar o que noutros tempos foi a lagoa de Antela, inmensa extensión do que debeu ser a lagoa máis grande de Europa e agora reconvertida en terras de labranza. Aínda así, algunha pequena lagoa queda. O camiño continúa, e tras a parada para xantar e xa de novo entre sol e sombra chegamos ata a ermida de San Bieito de Uceira, non sen antes alborotar un pouco a pequena aldea de Cerre-delo, co paso da nosa "tropa romana".

Dende o miradoiro da ermida xa vemos o noso final, Sandiás, pero antes temos que atravesar un bosque precioso autóctono. Espectacular a baixada, espectacular o son do bosque...

Esperamos, xa, a sexta etapa...

Marisa Núñez

ALPES 2016

Eu pensaba que os glaciares estaban entre as montañas e que habería que adentrarse moito entre elas para podelos ver. Así que cando o autobús que nos recolleu no aeroporto de Xenebra chegou ao val de Chamonix, e vin, sen poder crelo, unha inmensa mole de xeo colgando sobre min ,tardei algún minutos en entender que se trataba dun glaciar, concretamente do galciar de Les Bossons. Recibía ese nome precisamente porque así se chamaba tamén o pobo onde, durante quince días, teríamos o campo base 60 socios de Montañeiros Celtas que a partir de aquel momento disfrutaríamos con todas as nosas enerxías de canta montaña, teleférico, sendeiro, pobo ou lago, houbese por alí.

O domingo 2, comezamos a aclimatar subindo ao Chalet Glaciar des Bossons, onde nos atopamos cunha preciosa terraza con bar chea de flores e un interesante museo sobre accidentes de aviación nos Alpes, de entre os que destacaba o Malabar Princess sobre o que hai unha película.Dende esta terraza puidemos admirar con certa cercanía o glaciar de les Bossons

De aí seguimos subindo ata unha segunda terraza, tamen con bar e unas vistas marabillosas do mesmo glaciar. Esta terraza recibe o nome de Les Piramides cunha altura de 1895m. O tempo acompañounos con calor e un grado de humidade considerable.

Xa no camping, ceamos e fixemos prácticas de nós cunha corda vella porque ao día seguinte habería prácticas de glaciar.

O luns día 3, un gran número de socios dixímonos cara o refuxio Albert I. Despois de coller un autobús, un telecabina e un telesilla, comezamos a camiñar por un precioso sendeiro que durante moito tempo nos levou a media ladeira, sen esforzó algúin, o que nos permitiu disfrutar dunha espectacular paisaxe ata que de súpeto albiscamos o inmenso edificio do refuxio e tamén a penosa subida que nos levaría ata el.

O esforzo mereceu a pena. O Albert I é un refuxio moderno e confortable que invita a quedarse e disfrutar de xentes de todos os rincóns do mundo.

O grupo decidiu sair moi cedo, as 4.00 da madrugada do martes, en cordadas de tres, para facer a " Auguille Du Tour" de 3542m de altura a que se accede por unha estreita arista con considerables caídas por ambos lados .

O mércores 5, subimos a Aiguille du Midi, en teleférico claro. Foi toda unha experiencia. O desnivel que salva é descomunal e o que se divisa dende alí, sobrecolledor. Creo que estivemos contemplando o macizo do Montblanc durante tres horas, gravando as imaxes que so dende alí se poden contemplar.

O xoves 6, dividímonos en varios grupos. Todos saímos dende Argentiere. Un grupo subiu correndo ata o Lac Blanc e baixou correndo ata Chamonix, así, sen sentir. Outros subiron ao mesmo sitio andando e outro grupo fixemos o Petit Balcon que nos levaría directamente ao camping. Foi unha xornada de moita calor que remataría cunha gran treboadada e unha noite de chuvia intensa. Durante todo o camiño puidemos contemplar, en fronte, o macizo do montblanc.

O venres 6, visitamos a fermosísima vila de Annecy. Había mercado, as rúas estaban ateigadas de postos onde se vendía de todo: aceitunas de diferentes aliños, queixos curados e sen curar, turrones artesanais... un ambiente que seguro non podería ser moi diferente ao que se debeu vivir na época medieval. Despois dunhas pizzas e algún xeado volvimos ao camping.

ALPES 2016

Sábado 7, o grupo de montaña subiu andando ao glaciar Mer de Glass. Unha vez alí descenderon pola vía ferrata ata o xeo onde fixeron prácticas de técnica de glaciar e volveron andando ata Chamonix. Outro grupo subiu no tren de cremalleira e visitou o edificio temático do glaciar así como a cova de xeo e a colección de cristais atopados no glaciar.

O domingo, un grupo subiu ata o refuxio Tre de Tête e dende alí ata o refuxio Conscrit. Subir ata ese refuxio ten certa dificultade pois hai cordas e escadas para salvar desniveis. Ao día seguinte este grupo fixo a ascensión do Domes Miage.

O martes 10, adicámolo ao turisteo, uns por Chamonix e outros fumos visitar a cidade de Aosta en Italia. Trátase dunha vila de orixe romana, moi diferente a Anency, pero igual de interesante.

Avanzamos na segunda semana e xa nos atopamos no mércores. Co paso do tempo ímonos afacendo a estas terras, a mi paréceme que non se me daría mal vivir aquí, en fin...

Hoxe subimos ao glaciar de Agentier. Primeiro collimos un teleférico ata a estación da meseta de Lognan e dende alí collemos outro ata Grands Montets. Dende alí arriba pódese disfrutar das espectaculares vistas sobre Les Drus. Hai un numeroso grupo de cordadas ascendendo por diferentes rutas. Con tanto espéctaculo é un gran placer estar aquí arriba. Despois dun longo rato e un montón de fotos, baixamos de novo, ata a estación de Lognan para percorrer o camino ata o glaciar. A verdade é que me pareceu un dos más impresionantes. Xurde, de súpito unha inmensa parede de xeo que podes contemplar a media altura e así admirar a inmensidade do muro que avanza rompéndose estruendosamente.

O xoves e o venres marchamos de travesía. Abandoamos o macizo do Montblanc despegando no teleférico de Le Brévent e dende alí dirixímonos ata o refuxio Moëde Anterne onde ceamos autética comida da montaña francesa para a mañán seguinte, moi cedo, achegarnos ata o belísimo Lac d'Anterne. Retornamos por Servoz, non si antes zizaguear 1200m de desnivel.

Sábado, último día de actividade, algúns deciden facer La croix de Fer, contan que foi unha ascensión preciosa, cunhas vistas desas que alimentan. Outro grupo decidimos subir ao Nid d'Aigle. Primeiro subimos no teleférico de Bellevue para enlazar co tren do Mont-blanc. Hai tanta xente que non apetece estar alí máis do tempo necesario para admirar o glaciar de Bionnassay, atisbar, máis arriba, o refuxio de Tête Rousse e imaxinar por onde quedaría o refuxio du Goutêr.

Todos deciden regresar directamente a Les Houches, hai ainda moitas compras por facer. Eu prefiro baixar, no pequeno tren de cremalleira ata Saint Gervais. O traxecto dura 1h 30 min. Vou deixando atrás as inmensas montañas e os impresionantes glaciares, sei que estou dicindo adeus.

Queda a cea de convivencia no camping, queda recoller o campamento, queda voar de volta a casa e os recordos dunha aventura inesquecible.

Amelia Lago

Travesía circular a Pena Santa

Saímos un grupo de xente en coches particulares o 16 de setembro pola tarde, camiño de La Riera (Cangas de Onís), onde tiñamos reservado albergue para pasar á noite. Alí chegamos cara ás 11:00, para comer un bocado e durmir, pois agardábannos unhas duras xornadas de montaña.

O sábado erguémonos cedo para almorzar e preparar mochilas, pois tiñamos que subir ata Pan de Carmen, en Vega de Enol. Alí chegamos ás 9:30 e, preparadas ás mochilas, comezamos a andar seguindo o camiño que leva ata o refuxio de Vegarredonda. Dende alí, seguimos subindo camiño de Vega Huerta, pasando pola Forcada de Pozas, pero despois de pasar este punto, desvíamonos un chisco do camiño previsto, aínda que despois dun sube e baixa por penedos, logramos acadar o noso obxectivo para montar o vivac, que era o refuxio de Vega Huerta.

O domingo, despois de almorzar e recoller o campamento, encamiñámonos ata os Puertos de Cuba, para proseguir polos Basares, camiño do Boquete, que nos conduciría ao Jou Santo. Atravesamos esta fermosa paraxe, disfrutando das vistas da Pena Santa e dirixímonos ata As Barrastrosas e Collado da Fragua, dende o que iniciamos descenso para voltar ao refuxio de Vegarredonda, e proseguir a baixada para voltar ao punto de inicio desta travesía circular.

Xulio Troitiño

ESCOLAS DEPORTIVAS

Escalada

Escola Deportiva Municipal infantil: luns e mércores de 17:00 a 18:00h.

Escola Deportiva Municipal xuvenil: luns e mércores de 18:00 a 19:00h.

Escola deportiva Club infantil-xuvenil, nivel II: luns e mércores de 19:00 a 20:00h.

Escola Deportiva adultos nivel I: martes e xoves de 20:00 a 22:00h.

Escola Deportiva adultos nivel I: venres de 19:00 a 22:00h.

Montañismo

Escola Deportiva adultos nivel I: mércores de 20:00 a 22:00h.

Escola Deportiva adultos nivel II: pendente determinar datas dado que se establecerán horarios de fin de semana.

Espeleoloxía

Escola Deportiva adultos/menores: comenzará en novembro, están por determinar data e horario.

HORARIO DO ROCÓDROMO

Horario libre de rocódromo de outubro a maio:

Luns: toda a tarde.

Martes: ata as 20:00h.

Mércores: dende as 20:00h.

Xoves: toda a tarde.

Venres: a consultar.

Grazas á boa vontade dun socio, ampliamos o horario de uso de rocódromo ata as 23.00 de luns a venres. Isto non será de maneira estricta, senón que estará suxeito á sua disponibilidade.

Dende aquí queremos agradecerlle a súa boa disposición e animar aos escaladores a aproveitar o novo horario.

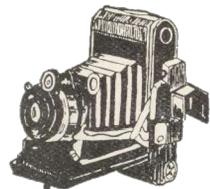
PROXECCIÓN DE CURTAS

Con motivo da celebración do Samaín, o venres 4 de novembro as 20. 30 faremos unha proxección de curtas de medo no club:

Adeus Edrada, de Rubén Riós

Estadea, de Pablo Cacheda

Animádevos a pasar unha velada de intriga!

Estamos de aniversario!

75 anos non son nada, pero dá para moito!!

Estamos traballando para organizar a celebración do 75º aniversario do club montañeiros Celtas e precisamos da túa colaboración.

Tamén celebramos 50 anos desde que se realizara o primeiro curso infantil de iniciación ao montañismo (OPERACIÓN BENJAMÍN).

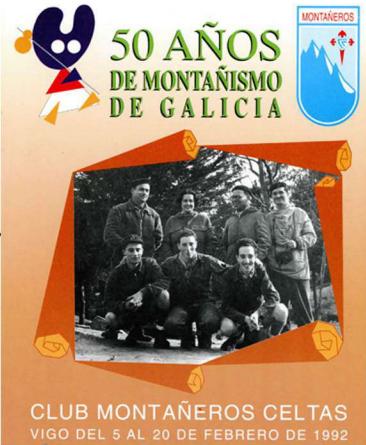
Queremos que estean representadas todas as seccións e actividades que se realizan e se realizaron no noso club ao longo destes anos.

Precisamos de xente disposta a suxerir e participar na súa organización. ANÍMATE!!

operación benjamín

Gran Premio 1979 de la Agrupación de Pequeños Deportistas

VINDEIRAS ACTIVIDADES

OUTUBRO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	1	Marcha de Veteranos (Fedme)	FGM-R.Sacra
	8	Valenca-Vilanova de Cerveira	Bici
	8-9	XX Campamento Infantil-Xuvenil Galego de Espeleoloxía	FGE-P.Trevinca
	15	Mergullo Pecio Rytterholm (La Coruña)	Mergullo
	16	VII etapa Vía XVIII-Itinerario Antonino	Montaña/Sendeiro
	22-23	Fonsagrada	Montaña/Sendeiro
	23	Pequemarcha. A determinar	Cultura M. Ambiente
	29	Natureza en Familia. A determinar	Cultura/M. Ambiente
	29-30	Invernadeiro. Macizo Central	Montaña/Sendeiro

NOVEMBRO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	5-6	Magosto Social – Marcha Nocturna	Social
	5	Pequemarcha. Magosto e marcha orientación. M. Aloia	Cultura/M. Ambiente
	6	Alto de San Cosme-Monte Aloia	Bici
	12-13	Campamento Social de espeleoloxía. Mondoñedo (Lugo)	Espéleo
	12-13	Campamento Invernal	Infantil-Xuvenil
	12	Mergullo doble Pecio (Ría de Vigo)	Mergullo
	13	Actividade Sendeiros zona de Portugal	Montaña/Sendeiro
	20	VIII etapa Vía XVIII-Itinerario Antonino	Montaña/Sendeiro
	26-27	Catoute	Montaña/Sendeiro
	27	Natureza en Familia. A determinar	Cultura/M. Ambiente
	27	Mergullo en Ría de Vigo	Mergullo

DECEMBRO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	4	Etapa IX Vía XVIII-Itinerario Antonino	Montaña-Sendeiros
	10-11	Ruta a determinar	Montaña-Sendeiros
	11	Bici novatos	Bici
	16	Festa fin de ano	Social
	17	Xornadas enceramento-mantenemento esquí. Club	Esquí
	18	Xornada iniciación esquí de montaña. Manzaneda	Esquí
	20	Xornada Iniciación ao Mergullo Solidaria	Mergullo
	31	Mergullo fin de ano	Mergullo

Edita: Club Montañeiros Celtas

Edición: Blanca García

Colaboran neste número: Marisa Núñez, María Villaverde, Amelia Lago, Xulio Troitiño e Lourdes Castiñeira

Club Montañeiros Celtas non comparte, necesariamente, as opinións dos colaboradores.

Imprime: Garpe Infografía / DP: VG-40-1998

Impreso en papel reciclado

© Marcos Rodríguez

PUBLICORREO

CLUB MONTAÑEIROS CELTAS

·Avda. Camelias, 78 Oficina K -36211 Vigo

·Teléfono: 986 438 505 / @clubmontaneirosceltas

www.celtas.net / info@celtas.net

